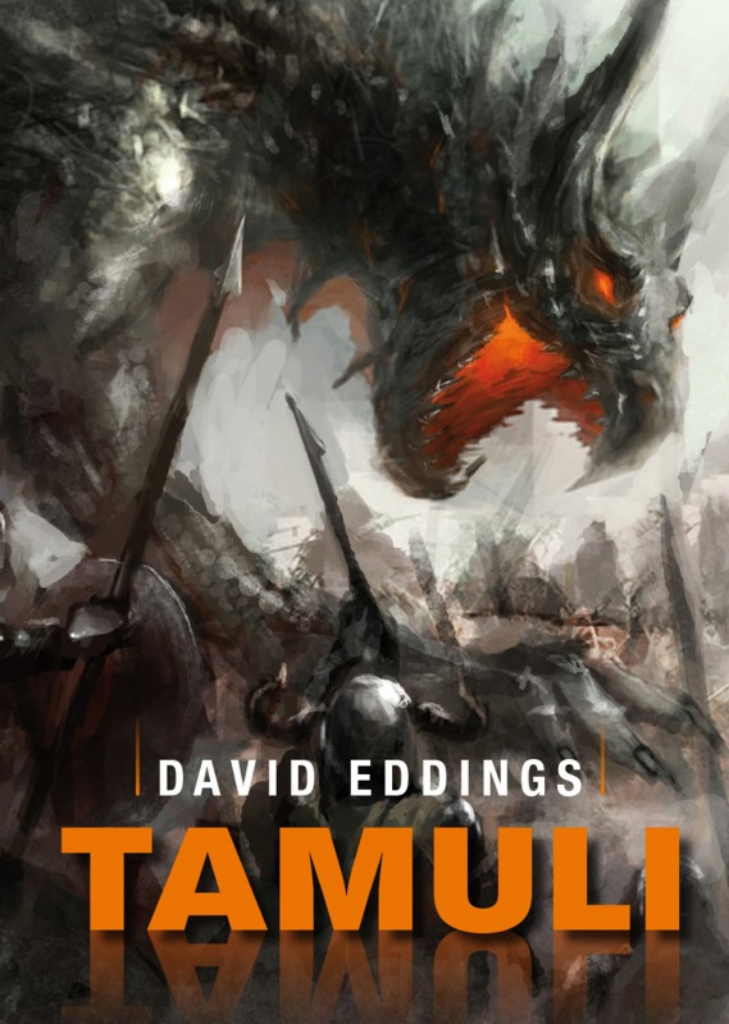

A dramatic, painterly illustration of a giant dragon breathing fire over a city. The dragon is dark and scaly, with glowing orange eyes and a massive, fiery breath. Below it, a city is visible, with a large, dark, winged creature (possibly a dragon or a large bird) in the foreground. The overall style is dark and atmospheric, with a focus on the dragon's power.

DAVID EDDINGS

TAMULI

TRIFID

David Eddings

TAMULI

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

TAMULI trilogy: 1. Domes of Fire, 2. The Shining Ones, 3. The Hidden City

Originally published in three separate volumes in the United States by A Del Rey Book, an imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc., as Domes of Fire in 1993, The Shining Ones in 1994 and The Hidden City in 1995.

Copyright Domes of Fire © 1992 by David Eddings

Copyright The Shining Ones © 1993 by David Eddings

Copyright The Hidden City 1994 by David Eddings

Eosia map © Shelly Shapiro

Other maps © Claudia Carlson

Translation © Adéla Bártlová, 2018

Cover © Dusan Kostic | Dreamstime.com, 2018

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2018

ISBN 978-80-7553-344-9

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

| DAVID EDDINGS |

TAMULI

The title 'TAMULI' is rendered in a bold, black, sans-serif font. Directly beneath the main title is a second, identical set of characters in a lighter gray color, creating a reflection or shadow effect. The overall design is minimalist and modern.

DAVID EDDINGS

TAMULI

Stanislav Juhaňák – TRITON

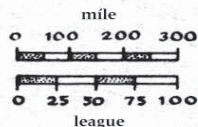

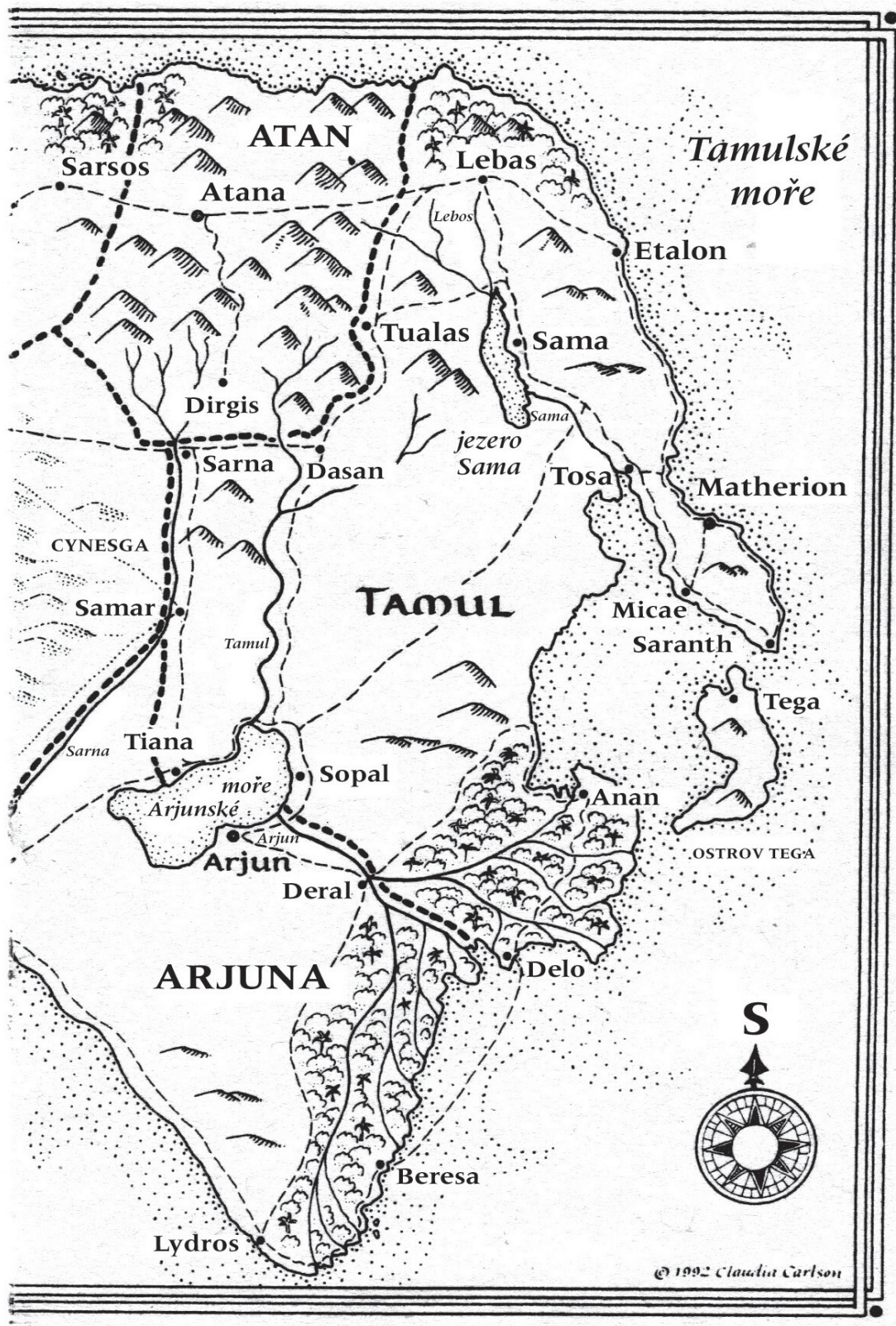

UHOVÉ
PALÁCE

DARESIE

*Veronice, za její pomoc,
Marii, za její nadšení.
Dvě mimořádné ženy v našich životech.*

Prolog

Z druhé kapitoly Události v Cyrze:
Pohled na nedávnou krizi.
Sestaveno Oddělením moderní historie
z Matherionské univerzity.

ten moment bylo císařské radě poměrně jasné, že říše stojí proti nejstrašlivější hrozbě, hrozbě, které vláda Jeho císařského Veličenstva není připravena čelit. Říše se dlouho spoléhala na atanské armády, které bránily její zájmy během pravidelně propukajících občanských nepokojů, jež jsou normální a v různorodé říši ovládané silnou centrální autoritou se dají očekávat. Situace, kterou musela vláda Jeho Veličenstva řešit nyní, však nevzešla ze spontánní demonstrace několika nespokojených výtržníků, kteří vyráželi do ulic z různých univerzit během volna po závěrečných zkouškách. S takovými demonstracemi není těžké si poradit a pořádek bývá nastolen bez zbytečného krveprolití.

Vláda si však rychle uvědomila, že tentokrát je všechno jinak. Především demonstrující tentokrát nebyli rozdovádění studenti, a když na univerzitách opět začala výuka, do ulic se klid nevrátil. I kdyby byly demonstrace projevem obvyklé revoluční nálady, nakonec by se podařilo nastolit pořádek. Samotná přítomnost atanských válečníků dokázala za normálních okolností uhasit vášeň i těch nejzapálenějších revolucionářů. Tentokrát byly obvyklé vandalské činy, které doprovázely demonstrace, očividně nadpřirozeného původu. Vláda přirozeně vrhla tázavý pohled na Styriky v Sarsu. Vyšetřování, vedené styrickými členy císařské rady, jejichž oddanost trůnu byla nezpochybnitelná, však jasně prokázalo, že Styricum se na nepokojích nepodílí. Nadpřirozené incidenty byly zjevně zatím neznámého původu a vyskytovaly se v tak rozlehlé oblasti, že za nimi nemohlo stát jen pár styrických renegátů. Ani sami Styrikové nedokázali zdroj identifikovat, dokonce i legendární Zalasta, ač byl nejlepším mágem v celém Styricu, musel konstatovat, že to nechápe.

Byl to však Zalasta, kdo navrhl způsob řešení, který vláda Jeho Veličenstva přijala. Navrhl, aby říše hledala pomoc na eosijském kontinentu, a konkrétně doporučil její pozornosti muže jménem Sparhawk. Všichni vyslanci říše na eosijském kontinentu dostali okamžitě příkaz všeho nechat a plně se soustředit na tohoto člověka. Pro vládu Jeho Veličenstva bylo životně důležité získat o Sparhawkovi informace. Když z Eosie začaly chodit zprávy, císařská rada si postupně vytvořila Sparhawkův obraz, jeho vzhled, osobnost i historii.

Sir Sparhawk, jak zjistili, byl členem jednoho z polonáboženských řádů elénské církve. Jeho řád se jmenuje „Pandionští rytíři“. Sparhawk je vysoký hubený muž časně středních let, má potlučený obličej, pronikavou inteligenci a obvykle se chová příkře, až neomalene. Rytíři elénské církve jsou obávaní bojovníci a sir Sparhawk zaujímá přední místo mezi těmi nejlepšími. V době, kdy na eosijském kontinentu došlo k založení čtyř řádů církevních rytířů, tu byly podmínky tak strašné, že Eléni odložili obvyklé předsudky a dovolili vojenským řádům vzdělat se v prastarém učení Styrika. Právě toto umění pomohlo rytířům přežít první zemošskou válku, ke které došlo zhruba před pěti stoletími.

Sir Sparhawk zastával pozici, jež nemá v naší říši obdoby. Byl dědičným „šampiónem“ královského rodu Elénského království. Západní Eléni mají rytířskou kulturu, prosycenou mnoha archaismy. „Výzva“ (v podstatě nabídka na účast v souboji muže proti muži) je obvyklou reakcí členů šlechty, kteří získají pocit, že nějak utrpěla jejich čest. Je zvláštní, že ani vládnoucí monarchové nejsou vyjmuti z povinnosti na výzvy odpovědět. Aby se vyhnuli nepříjemné nutnosti odpovídat na nestoudné návrhy horkých hlav, vybírají si eosijští vládci nějakého velmi dobrého (a obvykle všeobecně obávaného) válečníka jako svého zástupce. Povaha a pověst sira Sparhawka je taková, že i nejhádavější šlechtici Elénského království po pečlivé úvaze usoudí, že ve skutečnosti uraženi nebyli. Je nutné přičíst k dobru schopnostem a chladnému úsudku sira Sparhawka, že jen málokdy musel během soubojů někoho zabít, protože vážně zraněný protivník si může podle starého zvyku zachránit život, když se vzdá a výzvu odvolá.

Po smrti otce se sir Sparhawk představil králi Aldreasovi, otci současné královny, a byl připravený převzít své povinnosti. Král Aldreas však byl slabý vládce a ve skutečnosti ho ovládali jeho sestra Arissa a Annias, cimmurský primas, který byl Arissiným tajným milencem a otcem jejího bastarda Lychease. Primas cimmurský, jenž de facto vládl Elénii, si dělal naděje na trůn arcipreláta elénské církve, který sídlil ve svatém městě Chyrellu, a přítomnost nesmlouvavých a spravedlivých církevních rytířů u dvora mu v tom překážela. Přesvědčil proto krále Aldrease, aby sira Sparhawka poslal do exilu v Rendorském království.

Časem se stal nepohodlným i král Aldreas, a tak ho primas Annias a princezna otrávil, čímž se na trůn dostala princezna Ehlana, Aldreasova dcera. Přestože byla mladá, sir Sparhawk stihl královnu ještě v jejím dětství ledacos naučit a Ehlana byla mnohem silnější panovnicí než její otec. Zanedlouho začala primasovi opravdu vadit. Také ji otrávil, ale pandionští druhové sira Sparhawka pod vedením své učitelky dávných umění, Styričky Sephrenie, provedli kouzlo, které uzavřelo královnu do krystalu a udrželo ji při životě.

Do takové situace se sir Sparhawk vrátil z exilu. Protože vojenské řády nestály o primase cimmurského na arciprelátově trůnu, ostatní tři řády poslaly své šampióny, aby pomohli siru Sparhawkovi pátrat po protijedu nebo léku, který by vyléčil královnu Ehlanu. Protože královna v minulosti odepřela Anniasovi přístup do pokladnice, církevní rytíři usoudili, že jakmile se uzdraví, opět uzavře Anniasovi cestu k penězům, které na kandidaturu potřebuje.

Annias se spojil s bývalým Pandioncem Martelem, který byl, stejně jako všichni Pandionci, zběhlý ve styrické magii. Stavěl Sparhawkovi do cesty překážky, hmotné

i nadpřirozené, ale sir Sparhawk a jeho společníci nakonec přesto zjistili, že královnu Ehlanu může uzdravit jen magický předmět „Bhelliom“.

Západní Eléni jsou zvláštní lidé. Se světskými záležitostmi si někdy umějí poradit ještě lépe než my, ale zároveň s téměř dětskou naivitou věří i pouťové magii. „Bhelliom“ by údajně měl být velký safír vyrytý kdysi dávno do tvaru růže. Eléni trvají na tom, že rytec, který ho zhotovil, byl troll. S něčím tak absurdním se nemůžeme ztotožnit.

Sir Sparhawk a jeho přátelé však každopádně překonali mnoho překážek a nakonec se jim podivný talisman podařilo získat. S jeho pomocí pak (jak tvrdí) uzdravili královnu Ehlanu – přestože se nelze zbavit dojmu, že jejich učitelka Sephrenie by uspěla i bez pomoci a Bhelliom jí posloužil jen jako úskok, který ji měl ochránit před nepříjemnou bigotností západních Elénů.

Když zemřel arciprelát Cluvonus, sbor vládnoucích kněží elénské církve odcestoval do Chyrellu, kde mělo dojít k „volbě“ následníka. Volba je podivný zvyk, při kterém všichni oznamují svůj výběr. Kandidát, kterého si vybere většina jeho kolegů, je zvolen do příslušného úřadu. To je samozřejmě velmi nepřirozený proces, ale protože elénští kněží podle pravidel musejí dodržovat celibát, neexistuje žádný neskandální způsob, jak by se dal úřad arcipreláta dědit. Cimmurský primas podplatil hodně vysokých představitelů církve, aby mu vyjádřili podporu, ale stejně nedosáhl požadované většiny. V tu chvíli jeho poskok Martel zahájil útok na Svaté město, aby sbor k volbě primase Anniase donutil silou. Siru Sparhawkovi a malé skupině církevních rytířů se podařilo ubránit před Martelem baziliku, kde shromáždění zasedalo. Většina Chyrellu však byla v bitvě těžce poškozena nebo zničena. Když situace dospěla ke kritickému vrcholu, přispěchaly obráncům na pomoc armády Elénského království ze západu (Elénská politika je poměrně přímočará.). Spojení mezi primasem cimmurským a renegátem Martelem vyšlo najevo a s ním i fakt, že duo se tajně spiklo s Othou Zemošským. Sbor kněží, rozhněvaný primasovou proradností, odmítl jeho kandidaturu a místo něj zvolil Dolmanta, patriarchu z Demosu. Dolmant se zdá být kompetentní, přestože na taková tvrzení je ještě trochu brzo.

Královna Ehlanu z Elénského království byla ještě skoro dítě, ale ukázalo se, že je to schopná a silná mladá žena. Už dlouho se tajně viděla v siru Sparhawkovi, přestože byl o víc než dvacet let starší, a po jejím uzdravení bylo oznámeno jejich zasnoubení. Po zvolení Dolmanta do úřadu arcipreláta se vzali. Královna si kupodivu podržela svou moc, přestože se musíme domnívat, že na ni má sir Sparhawk velký vliv ve věcech vlády i domácích.

Podíl císaře zemošského na vnitřních záležitostech elénské církve byl pochopitelně casus belli, a armády západní Eosie, vedené církevními rytíři, pochodovaly na východ přes Lamorkand, aby se střetly se zemošskými hordami, čekajícími na hranicích. Začala obávaná druhá zemošská válka. Sir Sparhawk a jeho přátelé však pokračovali na sever, aby se vyhnuli bitevní vřavě, a pak se obrátili na východ, přešli hory v severním Zemochu a nenápadně se dostali do Othova hlavního města Zemoch. Očividně pronásledovali Anniase a Martela.

Ani při největší snaze se císařským agentům na západě nepodařilo zjistit, co přesně se v Zemochu stalo. Je však jisté, že Annias, Martel i Otha zmizeli; jejich

úloha v historii je však mizivá. Mnohem důležitější je fakt, že Azash, starší bůh Styrika a síla, která podporovala Othu a jeho Zemochy, se také ztratil, a to je nepochybně práce sira Sparhawka. Musíme připustit, že úroveň magie použité v Zemochu byla mimo naše chápání a že sir Sparhawk vládne silami, jaké nikdy žádný smrtelník neměl. Důkazem rozměrů násilí, k němuž ve střetu došlo, budiž fakt, že město Zemoch bylo během diskuze zcela zničeno.

Styrik Zalasta měl evidentně pravdu. Sir Sparhawk, manžel královny Ehlany, byl jediný člověk na světě, který mohl vyřešit krizi v Tamuli. Sir Sparhawk naneštěstí nebyl občanem Tamulského císařství, a proto ho císař nemohl povolát do hlavního města Matherion. Vláda Jeho Výsosti byla postavena před složité dilema. Císař neměl nad Sparhawkem žádnou moc a žádat o něco muže, který měl stejné postavení jako prostý občan, by bylo nemyslitelné ponížení.

Situace v říši se den ode dne zhoršovala a zásah sira Sparhawka jsme potřebovali stále naléhavěji. Stejně naléhavá byla nutnost zachovat císařovu důstojnost. Řešení nakonec navrhl první tajemník Oscagne, nejlepší diplomat úřadu zahraničních věcí. Brilantní diplomatický manévr Jeho Excelence podrobněji probereme v následující kapitole.

Část první

Eosie

EOSIE

Zemošské moře

VNĚJŠÍ MOŘE

MORE

SHELLY SHAPIRO '88

Kapitola první

ačínalo jaro a déšť s sebou ještě přinášel zbytky zimního chladu. Z noční oblohy se snášel jemný stříbřitý deštík a zahaloval cimburské hranaté strážní věže. Kapky syčely v pochodních po stranách široké brány a kameny na silnici se černě leskly. K městu mířil osamělý jezdec. Byl zabalený v těžkém cestovním plášti a jel na vysokém chlupatém grošákovi s dlouhým nosem a prázdným zákeřným pohledem. Jezdec byl velký, jako bývají lidé se silnými těžkými kostmi a provazovitými šlachami místo masa. Měl černé hrubé vlasy a kdysi zlomený nos. Seděl na koni uvolněně, ale neztrácel zvláštní ostražitost, typickou pro cvičené válečníky.

Když zastavil v kruhu narudlého světla u východní brány, grošák ze sebe setřásl vodu.

Ze strážního domu vylezl vousatý strážný ve zrezivělém brnění a helmě a zeleném plášti, ležérně přehozeném přes jedno rameno, a tázavě se na jezdce podíval. Mírně se při tom kymácel.

„Jenom projíždím, sousede,“ řekl vysoký muž tiše a poodrhnul si kapuci pláště.

„Aha,“ pravil strážný, „to jste vy, princí Sparhawk. Nepoznal jsem vás. Vítejte doma.“

„Děkuji,“ odvětil Sparhawk. Cítil z mužova dechu laciné víno.

„Mám poslat zprávu do paláce, že jste dorazil, Výsosti?“

„Ne. Nech je spát. Umím si koně odsedlat sám.“ Sparhawk nesnášel ceremonie, obzvlášť pozdě v noci. Sehnul se a podal strážnému malou minci. „Vrať se dovnitř, sousede. Když budeš stát na dešti, nastydneš.“ Pobídl koně a projel bránou.

Za městskou bránou se rozkládala chudá čtvrť s omšelými polorozpadlými domky, natěsnanými na sobě. Druhá patra se nakláněla nad mokrémi ulicemi plnými odpadků. Sparhawk projel úzkou dlážděnou ulicí. Klapot ocelových podkov se rozléhal mezi domy. Noc s sebou přinesla vítr a vývěsní štíty nad pečlivě zabetonovanými obchody v přízemí se houpaly na vrzajících rezavých hácích.

Z uličky vylezl pes, a protože neměl zřejmě nic lepšího na práci, začal důležitě štěkat. Sparhawkův kůň mírně otočil hlavu a věnoval mokrému čoklovi dlouhý chladný pohled, který věstil smrt. Hloupé psisko přestalo štěkat, stáhlo krysí ocas mezi nohy a přikrčilo se. Kůň po něm vyjel, pes zakňučel, vyjekl, otočil se a utekl. Sparhawkův kůň opovržlivě frkl.

„Dělá ti to dobře, Farane?“ zeptal se Sparhawk grošáka.

Faran zahýbal ušima.

„Můžeme pokračovat?“